

en Mand paa en Bei og slaa ham ihjel, saa kan man naturligvis være i Tvivl om, hvem det er af disse, der har bibragt ham Dødsbugget. Men Staten er ikke i Tvivl den tager dem allesammen og siger: Vi tage Eder alle, 3 fem Mordere, og domme Eder som Mordere. Staten veed nok, hvad den gjør. Men naar den staar lige overfor Kvinden, veed den det ikke. Man ser nok, at det er Mænd, der have vedtaget denne Lovbestemmelse. Naar vedkommende Mand ikke veed det, saa veed han dog i det Mindste, at han ikke er fri. Hun opgiver blot en 3-4 Stykker, — i Reglen tager hun dog den Bedste — og dem tage vi nu under Et og sige: I have at betale og bære Ansvar. Naturligvis ville de sige: Det er en kjædelig Historie, men vi ville svare dem: Saa kunde Du holde Dig borte. (En Stemme: Hvad Navn skal Barnet have?) Dertil komme vi om Lidt, det er ogsaa en Ting, der skal omtales. Naar paagjældende Kvinde saa siger, at hun slet ikke kjender Faderen, saa mener jeg, at det er et saa løsagtigt og saa dyrskt Forhold, at det fortjener at belægges med Straf, og derfor henviser jeg til den almindelige borgerlige Straffelovs § 25. Naar Kommunen skal forsørge et Barn, fordi hun løber ligesom Hunde og Katte, saa mener jeg, at hun bør straffes, og det vil vist enhver finde i sin Orden. Saa kommer der et lille Punktum, som man har havt Udfikilligt at indvende imod baade her i Salen og i det andet Thing, og det er, at det under visse Omstændigheder kan tillægges Barnemoderen at stadfæste sit Udsagn ved Ed. Det kunde for Resten for mit Vedkommende gerne være borte. Hvorfor jeg har taget det med, er, fordi det er stemmende med, hvad der i Følge den allerede nu gjældende Praxis finder Sted, hvad Mange, blandt Andre jeg, ikke have vidst før. Der foreligger saaledes en Høiesteretsdom af 14de December 1869, som ikke tillader Faderen, naar Ketten finder, at han farer med Vogn, og hun derimod taler Sandhed, at aflægge Ed, men saa skal hun aflægge Ed. Saadanne Høiesteretsdomme er der flere af, og der findes ogsaa offentliggjorte Domme af samme Indhold, affagte af Kriminal- og Politiretten og af Dørrretten. Det er altsaa noget Faktist; saaledes bærer man sig ad ifølge Høiesteretsdommen, at trække den Dyne til Side, som man stadig har trukken over. Naturligvis er der for en faldt Udlæggelse af Barnefaderen Straf ifølge Straffeloven. Naar Moderen udlægger en faldt Barnefader, bliver hun straffet. Det har ganske vist meget slemme Følger for den Mand og

Kvinde, som udenfor Egteskabet sætte Børn i Verden, det indrømmer jeg. Det er selvfølgelig en alvorlig Sag for dem, der gjøre det, men hvorfor skulle de ikke tage Følgerne af deres Handlinger? Er Sandheden nogen Mand for broget? Jeg paastaar, Forældrene have, ved at sætte Børn i Verden, bundet sig selv og kunne ikke fritages for de retslige Følger af deres Handlinger. Det er ligefrem en Slags Tyveri mod Børnene, at berøve dem deres Forældre, og en Humanitet mod Forældrene eller deres Slægt kan det aldrig være. Det høres saa ofte, at man skal være human mod disse utugtige Forældre, men det kan aldrig med Rette anføres som Grund til Inhumanitet, Umenneskelighed mod de uskyldige Børn. Naar der som Støtte for denne Humanitet undertiden henvises til den Fare, der kunde være for Barnet ved, at Forældrene kunne gaa til at rydde dette af Veien, enten som Føster eller efter Fødslen, kan der ikke tillægges dette nogen Betydning. Det er Statens Pligt ved Straffelove at værges sine Undersaatter mod Forbrydelser; en Stat kan aldrig tillade sine Undersaatter at opgive deres Retstrav, for at den kan fri sig for Forpligtelsen til at straffe ind mod forbryderiske Handlinger. Det kan Staten aldrig tillade, og det tillader den heller ikke i nogen anden Sag. Man har imidlertid her gjort en Undtagelse, og hvorfor? Fordi Mændene have frebet Lovene; Mændene have reddet sig selv og trukket Kvinderne frem. Men lad os blot ikke hynge om Kvinden og udbringe Staalet for hende og sige alt det Meget om hende, som siges. Nei, lad os vise vort Sindslag i Gjærningen. Det er ikke nok, at der tales for Kvinden og om alle hendes store Egenskaber, for det er rent ud sagt Pasfar, for ikke at sige noget Andet. Tvivl om mine Herrer, at det, dersom vi for Alvor ville have Barnefaderen trukken frem, vil lægge en Dæmper paa Usædeligheden? Jeg tror det. Ved denne Dæmper ville vi naturligvis ikke affasse Usædeligheden. Vi affasse jo ikke Tyveriet ved at vedtage Tyvslove, men der lægges derved en Dæmper paa Tyveriet, og naar vi finde, at Tyvslovene ikke ere stramme nok, skjærpe vi dem. Det gjør man i det fri Amerika, og det Samme maa vi gjøre her. Et frit Land maa holde strengt over sine Love, og mener man, at Lovene ikke ere strenge nok, maa der forlanges a Myndighederne, at de skulle give strengere Love for at holde Orden i Landet. Dersom det nu meldes til en saadan Herre, at han har faaet et Aftom, enten en Søn eller Datter, men han negter det, saa maa man naturligvis ikke lade ham slippe billigt, fordi